nému z browningu raz do tvári a 4 razy do chrbta, treba mať za to, že jeho úmysel smeroval k tomu, M. zabiť.

Obžalovaný sa síce už 29. augusta 1936 rozhodol M-ovi sa pomstiť podobným spôsobom ako H-ovi, ktorého sa rozhodol dolámať alebo dostrieľať. Nemožno však rozhodnutie obžalovaného z 29. augusta 1936 považovať ako rozhodnutie dolámať alebo dostrieľať M., ponevádž výraz »podobným spôsobom« neznamená »rovnaký spôsob« a okrem toho nebolo zistené, že obžalovaný svoje rozhodnutie pomstiť sa M. v dobe od 29. augusta 1936 pripravoval, o ňom uvažoval a vôbec k jeho prevedeniu niečo vykonal, lebo ešte aj 19. septembra 1936 čakal len na H. a nie na M. Nemožno tedy zo zistených okolností dovodiť, že sa obžalovaný už dňa 29. augusta 1936 rozhodol M. usmrtiť, že usmrtenie vopred uvážil a potom dňa 19. septembra 1936 tento vopred uvážený čin previedol. Následkom toho treba mať za to, že čin spáchaný dňa 19. septembra 1936 nebol prevedený v dôsledku rozhodnutia z 29. augusta 1936, ale v dôsledku rozhodnutia bezprostredne pred činom učineného, a preto nemožno tento čin kvalifikovať ako vraždu podľa § 278 tr. z., ale ako zúmyselné zabitie podľa § 279 tr. z.

Toto zúmyselné zabitie bolo však vykonané vo spojení s lúpežou, ktorú porotcovia zistili v skutkových otázkach I. a II. skupiny. Zo skutočností zistených v týchto skutkových otázkach I. a II. skupiny plynie, že poškodený hodil síce obžalovanému stokorunové bankovky pred nohy, keď mu tento browningom namieril proti obličaju a opätovne zvolal »ruky hore, dušu alebo peniaze«, avšak obžalovaný peniaze zdvíhol a odniesol až vtedy, keď piatimi ranami z browningu proti poškodenému vystrelenými tohoto učinil bezmocným. Treba preto mať za to, že poškodený M. bol úmyselne zabitý pri lúpeži a preto trestný čin, zistený v skutkových otázkach I. a II. skupiny, sa správne kvalifikuje ako zločin lúpeže podľa § 344 a 349, odst. 2. tr. z.

Preto vyhovel Najvyšší súd zmätočným sťažnostiam založeným na dôvode zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p., postupoval podľa § 33, odst. 1 por. nov. a uznal tak ako vo výroku je uvedené.

Čís. 6150.

Ochrany podľa § 407 tr. zák. požívajú len také medzníky, určené k označeniu hraníc vlastníctva pozemkov, ktoré boly zriadené buď to na základe spoločnej dohody zúčastnených strán, alebo opatrením k tomu povolanej vrchnosti.

Medzníky označujúce hranicu pozemkov len z jednostrannej vôle strany majú povahu súkromných značiek a ich obrana je upravená predpisom § 93, písm. b) zák. čl. XII:1894.

(Rozh. zo dňa 7. marca 1938, Zm III 605/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre prečin podľa § 407 tr. zák. a i., z úradnej moci zrušil podľa § 35, odst. 1 por. nov.

rozsudky oboch súdov nižších stolíc, a to dotyčne obžalovaného A. v dôsledku jeho zmätočnej sťažnosti, dotyčne obžalovanej B. z dôvodu súvislosti podľa § 387, odst. 4 tr. p., pokiaľ nimi boli obžalovaní A. a B. uznaní vinnými prečinom porušenia medzníka podľa § 407 tr. zák., a vrátil vec súdu prvej stolice, aby ju v rozsahu zrušenia prejednal a rozhodol.

Z dôvodov:

Pri preskúmaní veci z úradnej povinnosti presvedčil sa najvyšší súd, že nižšie súdy nevzaly v úvahu okolnosti, od ktorých závisí riešenie otázky, podľa ktorého ustanovenia trestných zákonov má byť kvalifikovaný trestný čin obžalovaných A. a B., uvedený v bode a) výrokovej časti rozsudku súdu prvej stolice.

Súd prvej stolice zistil, že obžalovaný A. a jeho manželka B. dňa 18. júla 1936 v M. spoločne vykopali a odstránili medzníky, ktorými bola označená hranica parcely čís. 582/1, odpredanej N-ovi; vrchný súd doplnil skutkový stav zistením, že išlo o tri hraničné kamene, že ich obaja obžalovaní vyhádzali, roztĺkli a kusy ich rozhádzali na súsedné pole a na hradskú. Tento čin obžalovaných kvalifikovaly oba súdy nižších stolíc ako prečin porušenia medzníka podľa § 407 tr. zák.

Podľa stálej súdnej praxi požívajú ochrany podľa § 407 tr. zák. len také medzníky určené k označeniu hraníc vlastníctva pozemkov, ktoré boly zriadené buďto na základe spoločnej dohody interesovaných strán, prejavenej výslovne alebo mlčky, buďto opatrením k tomu povolanej vrchnosti. Z toho plynie, že sa ochrana podľa tejto stati zákona nevzťahuje na také medzníky, ktoré označujú hranice pozemkov len z jednostrannej vôle strany a majú tedy povahu rýdze súkromných značiek, slúžiacich poľnohospodárskym účelom. Neoprávnené a úmyselné zničenie, poškodenie alebo premiestenie takýchto súkromných medzníkov (značiek) spadá — pokiaľ ovšem by nešlo, hľadiac na výšku spôsobenej škody, o nejaký čin prísnejšie trestný (na pr. §§ 418, 421 tr. zák.) — pod sankciu poľnohospodárskeho prestupku podľa § 93, písm. b) zák. čl. XII:1894.

S tohoto hľadiska bude tedy treba zistiť podrobne všetky okolnosti, za akých došlo k zriadeniu medzníkov, ktoré obžalovaní odstránili a zničili, na čí podnet, akými orgámni, najmä či úradnými alebo súkromnými boly medzníky — o ktoré ide — zasadené, kedy a akým pokračovaním sa tak stalo, či obžalovaní boli o tom všetkom upovedomení a ako na to reagovali a aká škoda bola zničením medzníkov spôsobená. Ponevádž najvyšší súd tieto rozhodné okolnosti v dôsledku zásady § 33, odst. 3 por. nov. sám zistiť nemôže, postupoval podľa § 35, odst. 1 por. nov. a učinil opatrenie uvedené vo výrokovej časti usnesenia.

Čís. 6151.

K pojmu hrozby v smysle § 350 tr. zák. sa nevyžaduje hrozba rovnakej intenzity, akú vymedzuje ustanovenie § 347 tr. zák. pre obor lú-